

VODNÍK A MLYNÁRSKY TOVARIŠ

Moravská rozprávka

Bol raz jeden mlynár, ktorého neustále chodil do mlyna trápiť vodník. Mlynár sa potom bál už v mlyne bývať a chodil spávať inde. Raz prišiel do mlyna mlynársky pomocník a prosil o nocľah. Mlynár povedal: „Braček môj, nemôžem ťa prenocovať, ani ja tu nenocujem, pretože tu veľmi straší vodný duch, trápi ma a sužuje.“

Mlynársky tovariš na to odpovedal:

„Ja sa ho nebojím a rád by som vedel, čo je zač.“

Mlynár na to nič nepovedal, a tak mládenec zostal v mlyne na noc. Mlynár mal na stene zavesené husle. Mlynársky tovariš si kúpil sviečku, vzal husle a hral. Ani si nevšimol, že za ním stojí hashrman, až keď počul škrekľavý hlas. Vodník prišiel až k nemu a povedal: „Nauč ma hrať na tých husliach!“

Na to mlynársky tovariš práve čakal. Vraví:

„Ty sa do smrti na nich hrať nenaučíš!“

Potom mu však predsa tie husle dal do ruky a povedal: „Hraj, ale musíš pekne preberať po strunách!“

Vodník skúsil hrať, husle však namiesto spevu škripali a kvičali. Dva prsty, na ktorých pri hre najviac záleží, mal vodník krivé. Prestal hrať a spýtal sa mlynárskeho tovariša:

„Čo by som s tými krivými prstami mal urobiť, aby boli rovné?“

Mlynársky tovariš odpovedal: „Ak chceš, ja ti ich napravím!“

Vzal veľký nebožiec, vyvrtal na stĺpe pri dverách dve diery, otesal dva malé klíny a vraví vodníkovi:

„Strč sem tie prsty, budeme ich rovnať, a ak ťa to bude trochu bolieť, povedz mi. Ony sa tam pekne usadia.“ Vodník tak urobil. Mlynársky tovariš tlčie na klíny a pýta sa: „Ešte necítiš bolesť?“ Vodník odpovedal, že nie. Mlynársky tovariš silnejšie udrel na klíny a tu začal vodník kričať:

„Už bolííí!“

Na to mlynársky tovariš čakal. Povedal: „No len vyčkaj, to sa musí dobre usadiť.“

Potom šiel, schytil do ruky korbáč a vodného muža ako obšívá, tak obšívá a pritom mu vraví: „Teraz sa mi zaprisaháš, že už nikdy nebudeš sem do tohto mlyna chodiť, nikoho strašiť a sužovať.“

Vodník to rýchlo odprisahal, len aby to rovnanie už prestalo. Mlynársky tovariš vyrazil klíny a vodník utiekol von. Tam sa obrátil a volal:

„Zaprisahal som sa ti, že do tohto mlyna už nepôjdem. Tebe sa však pomstím, o sedem rokov ťa dostanem!“

Ráno sa mlynár čudoval, že je mlynársky tovariš živý. Keď chcel mládenec odísť, mlynár mu povedal:

„Vieš ty čo? Zostaň u mňa a buď pri mne až do smrti!“

Mlynár mal peknú a pracovitú dcéru, ktorá sa mládencovi tak zapáčila, že sa s ňou čoskoro oženil, a tak začal mlynárčiť on. Raz, bolo to po siedmich rokoch, išiel mladý mlynár púšťať vodu. Naraz uvidel, že na hati sedí vodník. Mlynár sa však nezľakol. Otočil sa a podľho po nebožiec. Prišiel a začal vrtať dierky do hrady. Keď to vodník uvidel, začal kričať:

„Už zasa vrtaš tie dierky na prsty. Ale ja ich tam už strkať nebudem!“

S tými slovami vodník zmizol a nikdy ho už pri tom mlyne nebolo vidieť.

z knihy:

Vodník a mlynársky tovariš

Text Beneš Metod Kulda, preklad Zuzana Vašková, ilustrácie Marián Čapka.

Žilina: Knižné centrum 1994, s. 126 – 128.